

[Svend Haugaard.]

arealer simpelt hen forblev under landbrugspligt, indtil de blev taget til anvendelse til samfundsformål, byggeformål el. lign.

Det næste punkt er spørgsmålet om udstykning til bunds. Vi er enige i selve princippet, at det skal kunne kræves som betingelse for en sammenlægning, men vi må lige være klar over, hvad bund er. Om det er helt ned til have og egentlig byggegrund, eller det er et lidt større areal f. eks. inden for de 2 ha, hvor der ikke er landbrugspligt.

Vi er også enige i, at der skal en vis skærpeelse til af dyrkningspligten. Vi har jo dyrkningspligt i forvejen. Vi har ikke overholdt den særlig stærkt, og det må indrømmes, at det undertiden kan være svært, fordi landbrugsarealer er så forskelligt egnede og der kan være steder, hvor det ikke er rimeligt at kræve dyrkningspligten overholdt. Men ikke mindst med henblik på, skal vi sige ødegårde i EF-forstand, som vi hidtil har været forskånet for, men som vi også gerne i fremtiden skulle forskånes for, er vi enige i, at der er brug for en stramning af den hidtidige praksis.

Det er også rigtigt, at jord, der er solgt til anvendelse til andet formål end landbrug, indtil den tages i anvendelse hertil, det være sig byggeri eller anden form for udstykning, skal anvendes landbrugsmæssigt. Det er både samfundsøkonomisk det rigtige, og det er også med hensyn til udseendet det rigtige.

Rundt om i landet har vi i de senere år kunnet se flere og flere skæmmende eksempler på landbrugsbygninger, som er gået helt i forfald, og vi kan fra radikal side fuldt og helt tilslutte os, at der i lovgivningen gives mulighed for, at man kan pålægge grundejerne, at de skal enten istandsætte eller fjerne disse ruindynger, der ligger der i dag. Det er på høje tid, at en sådan lovbestemmelse bliver gennemført.

Vi har i de senere år været mere tolerante med hensyn til samdrift og forpagtning, også noget mere tolerante, end vi fra radikal side har været begejstret for, og vi mener, det er uhensigtsmæssigt for selvejet, når vi har været så tolerante. Vi mener, det er uhensigtsmæssigt over for de trafikale forhold. Vi mener også, at hvis man virkelig mener noget med ikke at ønske fjernforpagtning — og der kan jo være noget i den

senere tids udvikling, der gør, at vi gerne vil lægge vægt på det — så er det nødvendigt med en stramning også på disse områder, og vi kan derfor tiltræde lovforslagets form.

Vi er enige i, at man skal genindføre en hensigtsmæssig afstandsgrense for forpagtning og samdrift. Om det skal være 15 km eller noget andet, vil vi gerne drøfte i udvalget. Hvis man placerer sig i centrum af en cirkel med en radius på 15 km, kan der blive ganske mange muligheder for at forpagte ejendomme. Det er efter vor mening nok lidt for stort et tøjrslag at give.

Vi er også enige i, at man skal kunne indsætte en tidsfaktor for samdrift og forpagtning uden tilladelse. Vi vil gerne drøfte, om det netop skal være som foreslået 10 år eller noget andet. Det giver i hvert fald en periodvis kontrolmulighed med hensyn til, om det nu også fungerer, som det skal.

Det radikale venstre er enig i en begrænsning af tilplantningsretten. Der har været en tendens til at tilplante, og når man først har gjort det, er det rekreativt område. Så er der ikke dyrkningspligt, og dermed kan det efterhånden få en stigende værdi for dem, der gerne vil have det som en lystejeendom. Det har givet uheldige virkninger. Men på den anden side findes der jo ejendomme, hvor det nok kunne være rigtigt at tilplante det hele. Der findes ejendomme, der landbrugsmæssigt er ukurante enten på grund af meget ujævnt terræn eller på grund af en meget lav bonitet af jorden, og dem kunne det nok være rimeligt at have mulighed for at tilplante fuldt ud. I andre situationer er det derimod ikke rimeligt overhovedet at tilplante. Vi mener derfor, at reglen om en femtedel maksimum til 10 ha nok er lidt for usmidig, men vi er parat til at drøfte det ud fra de forudsætninger, jeg her har nævnt.

Så er der spørgsmålet om ejendomsfordelingen, hvor vi erkender, at der er behov for en styring. Vi har hidtil haft det sådan, at vi arbejdede inden for et beliggenhedskriterium af 1 km; i så fald var beliggenheden acceptabel, når der ikke var stærkt trafikerede veje imellem. Det var en enkel, men til gengæld noget usmidig ordning. Vi er ikke glade for udsigten til en administration, der bevirker, at man skal tage hver enkelt sag op til individuel behandling ud fra et ejendomsfordelingshensyn. Men vi er parat til at